

[Christmas Møller.]

maa til det lægges, at det er jo muligt, at man ikke vedblivende holder fast ved de nuværende Regler.

For mit Vedkommende maa jeg da begynde med at sige det paa den Maade, at det forekommer os givet, at de gentagne Indgreb og de gentagne Udtryk for, at Samfundsmagten til syvende og sidst i vanskelige Situationer meget nødig vil lade en Konflikt komme til Udbrud, maa medføre, at man i den rolige Tid overvejer, om der ikke er andre Veje at gaa en dem, som traditionelt er gaaet her i Landet.

Angaaende den Konflikt, det drejer sig om, jeg kan kalde den Konfikten omkring 27. Marts, omkring Mæglingforslaget af denne Dato, kan man i høj Grad sige, at de Forhandlinger, der er ført angaaende denne Konflikt, er en Fortsættelse fra sidste Aar, idet den Betragtning vistnok var alles — og det viser ogsaa selve den Maade, paa hvilken Forhandlingerne blev ført, den Fred og Ro, der var omkring dem —, at denne Gang skulde Konfikten ikke bryde ud, som det skete i Fjor, men at man ventede en Afgørelse, om den var økonomisk rigtig eller ikke, i Omegnen af Forslaget og Ordningen af i Fjor.

Afstemningen viste jo, at dette ikke blev Tilfældet. Jeg maa maaske have Lov at sige, at jeg synes, at man naturligvis maa gøre Afstemningstallene for Arbejdsgiverne op, som det er sket i Bilag 2 til Lovforslaget, men naar man ser paa Arbejdernes Tal kan der være Grund til at sondre imellem Urafstemningstallene og Tallene fra de kompetente Forsamlinger, og selv om jeg i høj Grad mener, at en Ledelse skal have Magt og Myndighed, kan det dog ikke nægtes, at der er oven i Købet meget ringe Forskel mellem Tallene procentvis fra Arbejdsgiverne og fra Urafstemningen hos Arbejderne, snarere lidt flere Nej-Stemmer ved Urafstemningen hos Arbejderne.

Det vilde da efter vor Opfattelse have været fuldkommen logisk og rimeligt, om man havde sagt: Situationen af 1937 er en Fortsættelse af Situationen af 1936. Den løstes i Fjor ved den tvungne Voldgift, og saaledes maa den ogsaa løses i Aar. Og da dette er logisk, rimeligt og naturligt, vil jeg gerne allerede paa nærværende Tidspunkt sige, at vi for vort Vedkommende har Forslaget parat, og der behøves kun en meget kort Udvalgsbehandling til, at et saadant Forslag kan blive præsenteret den høje Regering og Regeringspartierne, og saa vil man kunne løse Konfikten i Aar

paa samme Maade, som man gjorde det i Fjor.

Vi synes, at det vilde være naturligt og rimeligt at søge Konfikten løst paa denne Maade; Forholdet er da ogsaa det, at blot der er — hvis jeg maa udtrykke det saaledes — et Par Steen'er i Landstinget, alt-saa et Par retfærdige i Landstinget, saa er Sagen i Orden. Naar man tænker paa, med hvilken Interesse men er gaaet ind for tvungen Voldgift fra den Side, og naar man tænker paa, hvordan det jo i Virkeligheden var i det høje Landsting, det skete i Fjor — jeg har endda ladet mig fortælle, at Det radikale Venstre har gaaet rundt et helt Aar og bildt sig selv ind, at det egentlig var dem, der lavede det hele —, saa vil det være rimeligt og naturligt — i hvert Fald naar man er af den Anskuelse, som jeg paa mit Partis Vegne paa et meget tidligt Tidspunkt har givet Udtryk for: at Konfikten ikke skulde bryde ud — at prøve, om den Vej, man gik i Fjor, ikke ogsaa kan blive Vejen i Aar.

Vi vil derfor, hvis Regeringspartierne Ordførere ikke stiller Forslag om Udvalg, kræve dette til Behandling af Lovforslaget. Vi vil gøre dette saa meget mere, som jeg ikke tror, det fra nogen Side vil blive bestridt, at den Afgørelse, man traf i Fjor — med Gennemførelsen af den tvungne Voldgift og dermed med Behandlingen af Mæglingforslaget, saaledes at hver af Parterne redegjorde for det, og der derefter kunde træffes Afgørelse om, hvad der var rimeligt —, at denne Afgørelse i Fjor gav Resultater med Hensyn til Ændring af Forligsmandens Mæglingforslag, som det var rimeligt og godt man fik gennemført. Det er nemiig klart, at det Lovforslag, vi her behandler, drejer sig i Virkeligheden ikke om de tre Paragraffer, men om at fastsætte Lønnen ved Lov, saaledes som Bilaget bestemmer det.

Nu mente Socialdemokraterne her i Tinget, kunde jeg forstaa, at de i enhver Henseende vilde gaa ind for, at Mæglingforslaget var rimeligt. Man kan imidlertid gøre forskellige Bemærkninger over for dette, og jeg agter da ogsaa i Udvalget at stille Spørgsmaal, men jeg vil allerede her gøre nogle faa Bemærkninger.

Jeg vil gerne spørge: Hvilken god og stærk Begrundelse er der for, at man med Hensyn til Akkordsatserne — her giver jeg Udtryk for, hvad der er oplyst over for mig — lader Akkordtillægget for det samme Arbejde stige betydeligt mere ved den lave Løn end ved den højere? Den